

ikke at gøre nogen Realitetsforandring i Lovforslaget. Deres Djemed er nærmest (til Dels efter det norske Udkasts Eksempel) at ordne Reglerne paa en naturligere og simplere Maade. Den eneste Realitets-Nuance, der følger af Endringsforslaget Nr. 14, jfr. med Nr. 15 og 20, er den, der ligger i, at Udvalget har foretrukket at lade det være afgørende for en Fordrings Omgang fra 3 Mars-Fristen til 10 Mars-Fristen, at „Skyldneren meddeler Gældsbevis“, medens Lovforslaget kræver, at der for Fordringen skal være udstedt Gældsbrev, se § 4 Nr. 1. I det man i Endringsforslaget tillige henviser til Stempelovens § 52, har man villet gøre det klart, at Ordet „Gældsbevis“ skal tages i den omfattende Betydning, hvori nævnte Paragraf tager dette Ord, saa at det omfatter enhver skriftlig Erkendelse af en Gældsforpligtelse, derunder accepterede Regninger, Kontrahøger, Kontokvænter, Kreditiver eller Anvisninger. Udvalget har anset det for givet, at en saadan Anerkendelse af en Fordring efter § 3 bør i Henseende til Forældelse bringe den ind under Reglen i § 4 (10 Mars-Fristen). Skønt man antager, at saadant ogsaa har været Lovforslagets Mening, har man dog ikke turdet stole paa, at dette vilde opnaas ved de i § 4 Nr. 1 brugte Udtryk: „Fordring, der støttes paa Gældsbrev“.

Udvalget har (efter det norske Udkasts Eksempel) fundet det naturligt og klarest, at den nys omhandlede Bestemmelse optages allerede i § 3. Det er ikke korrekt, at der i § 3 opregnes en Mængde Fordringer som Genstand for 3aarig Forældelse, uden at det samtidig fremhæves, at disse Fordringer under visse Omstændigheder blive Genstand for en længere Forældelse. Om Grunden til, at Udvalget ikke ved Tilføjelsen til § 3 (saa lidt som ved Endringsforslaget til § 4) berører den Situation, der indtræder, naar der for en Fordring opnaas offentligt Forlig, Dom eller lignende, skal blive talt nedenfor.

Til § 4.

Endringsforslaget Nr. 15 vil have til Følge, at denne Paragraf — ligesom den tilsvarende i det norske Udkast — indskrænkes

til at fastsætte ti Mars-Frist for „alle Fordringer, for hvilke ej anden Frist følger af Bestemmelserne i §§ 2 og 3“. Endringsforslagets 2det Stykke fremhæver dog, at denne Frist ogsaa kommer til Anvendelse paa den personlige Fordring, som bliver tilbage, naar Panteretten er bortfalden, uden at Fordringen er fyldestgjort. Herom er talt ovenfor ved § 1. — Endringsforslaget anbefales ved, at det vil medføre, at Lovforslagets noget uklare Bestemmelser i § 4, Nr. 1, bortfalde.

I det, som ovenfor bemærket, et af Lovforslagets Hovedprincipper er, at Forældelse afværges ved en Paatale, der fører til et Resultat, navnlig offentligt Forlig eller Dom, har Udvalget fundet det urigtigt allerede paa dette Sted i Lovforslaget at fremhæve, at der, naar saadant Resultat naas ved Paatalen, paa ny kan indtræde en Forældelse af den paa det opnaaede Grundlag støttede Fordring. Derfor foreslaar Udvalget at udstyre til en senere Paragraf at bestemme, hvorledes Forældelsen virker paa det opnaaede Grundlag (se Endringsforslag Nr. 27). Det er formentlig saa meget uheldigere allerede i § 4 at omtale Forældelse med Hensyn til den paa Dom eller offentligt Forlig støttede Fordring, som en Paatale utvivlsomt kan føre til andre judicielle Resultater, hvis Opnaaelse maa have samme Betydning som en Dom i Henseende til Forældelse. I selve Lovforslagets § 13 er saaledes Anerkendelse af en Fordring i et Wo stillet lige med en Dom, uden at dette endog blot antydes i Lovforslagets § 4. Men Udvalget formener, at ogsaa andre judicielle Dekreter, der kunne blive Resultat af en Paatale, bør stilles i Klasse med en Dom. Det fornødne herom vil blive bemærket ved Omtalen af Udvalgets Forslag (Nr. 27) til en ny Paragraf, hvori Forældelsens Virkning med Hensyn til samtlige de Resultater, der kunne opnaas ved Paatale, nærmere fastsættes.

Til § 5.

De til denne Paragraf stillede Endringsforslag (Nr. 16 og 17) ere omtalte ovenfor.